

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Maklári András ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Fehérvári Béla ügyvéd által képviselt alperes ellen magasabb fizetési osztályba sorolás és egyéb igények iránt a Kecskeméti Munkaügyi Bíróságnál 4.M.236/2007. szám alatt megindított és másodfokon a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 3.Mf.21.194/2009/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen a felperes és az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 3.Mf.21.194/2009/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek
- tizenöt nap alatt - 10.000 /tízezer/ forint felülvizsgálati
eljárási rész költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A felperes 2002. július 1-től 2008. április 1-ig közalkalmazotti jogviszonyban állt az alperes intézménnyel, foglalkoztatás-szervező munkakörben.

Keresetében előadta, hogy 2006. július 1-jén a ... Tudományegyetem ... Tanárképző Főiskolai karán egészségtanári képesítést szerzett, de az alperes ennek ellenére az „E” fizetési osztályból nem sorolta őt át az „F” fizetési osztályba, ezért az elmaradt átsorolásból eredő illetménykülönbséget megfizetését kérte. Arra is hivatkozott, hogy a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvénynek (Kjt.) a szociális, valamint gyermekjóléti és gyermekvédelmi ágazatban történő végrehajtásáról szóló 257/2000. (XII.26.) Korm. rendelet (továbbiakban: Kormányrendelet) 7. § (2) bekezdés b) pontja szerint a teljes napi munkaidőből hat órát kell a munkahelyen eltölteni az ellátottak oktatását, vagy foglalkoztatását nem órarend szerint végző foglalkoztatást

szervezőnek, vagy munkavezetőnek. Minthogy az alperes rendelkezése szerint reggel 8.00 órától délután 16.00 óráig kellett a munkahelyén tartózkodnia és a jelenléti íven e szerint kellett az érkezés és az eltávozás időpontját is feljegyeznie, három éves elévülési idő figyelembevételével a napi rendszerességgel ledolgozott plusz két óra „túlmunkaként” történő elszámolását is kérte.

A Kecskeméti Munkaügyi Bíróság 4.M.236/2007/29. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes 2004. március 27. és 2008. április 2. között „jogszerűtlenül nem adta meg a felperesnek a napi két óra munkaidő kedvezményt, melyből következőleg a felperesnek az adott időszakban 1758 óra túlmunkavégzése keletkezett”. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek „túlmunkadíj” címén 1.686.681 forintot. Megállapította továbbá, hogy a felperest 2006. július 1-től „F” fizetési osztályba kellett volna sorolni, és ezért az alperest illetménykülönbözet címén 1.072.285 forintban marasztalta. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A munkaügyi bíróság a személyes gondoskodást nyújtó szociális intézmények szakmai feladatairól és működésük feltételéről szóló 1/2000. (I.7.) SZCSM rendelet (továbbiakban: SZCSM rendelet) 3. számú melléklete és a Kormányrendelet 2. számú mellékletében foglaltak alapján arra vont le jogkövetkeztetést, hogy a felperest mind a 2006. július 1-jén megszerzett képzettsége, képzettségének szintje alapján, mind az általa betöltött foglalkoztatás-szervező munkakör ellátásához szükséges képzettség alapján 2006. július 1-től „F” fizetési osztályba kellett volna sorolni.

A munkaügyi bíróság megalapozottnak fogadta el a felperes rendkívüli munkavégzés ellenértéke iránti igényét is, és minden munkában töltött napra eső két órára 150%-os mértékű illetményt számolt el. A felperes keresetét csupán a 100%-os pótlék megfizetése iránti körben utasította el.

A munkaügyi bíróság tényként állapította meg, miszerint az alperes úgy foglalkoztatta a felperest, hogy a teljes napi munkaidejét, azaz napi nyolc órát a munkahelyén kellett eltöltenie, melyet az is bizonyít, hogy a napi munkaidő letöltését megelőzően a felperes csak a távozási füzetbe történő bejegyzéssel távozhatott el az intézményből. Indokolásában kifejtettek szerint a Kjt. 55. §-a és a Kormányrendelet 7. § (2) bekezdése sem ad a munkáltatónak felhatalmazást arra, hogy a meghatározott munkakört betöltő közalkalmazottat hat órát meghaladó időtartamban kötelezze a munkaideje munkahelyén való letöltésére. A peres iratokhoz csatolt távozási füzetek alapján azt állapította meg, hogy a felperesnek ugyan lehetősége volt eltávozni, de álláspontja szerint a felperes hiteltérdemlően igazolta, hogy a távozási füzetbe bejegyzett eltávozások zömében munkaköri kötelezettség teljesítése érdekében

történtek, és az ezen túl igénybe vett kedvezmények sem jelentették a Kormányrendeletben foglalt „munkaidő kedvezmény” kiadását.

A munkaügyi bíróság ítélete ellen mindkét fél fellebbezett.

A felperes az ítélet részbeni megváltoztatásával az alperes kötelezését 1.686.681 forint összegben nem túlmunkadíj, hanem nem vagyoni kártérítés jogcímén kérte, továbbá adó- és egyéb járulékok kompenzálására hivatkozva további 590.338 forint megfizetését is kérte. Az alperes fellebbezésében azt vitatta, hogy a felperest 2006. július 1-től „F” fizetési osztályba kellett volna sorolnia.

A Bács-Kiskun Megyei Bíróság 3.Mf.21.194/2009/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és mellőzte az elsőfokú bíróságnak az 1758 óra túlmunkavégzéssel kapcsolatos megállapítását, továbbá az alperes kötelezését túlmunkadíj címén, és e vonatkozásban a felperes keresetét elutasította. A felperes részére fizetendő 1.072.285 forint illetménykülönbözet tekintetében kimondta, hogy az bruttó összeg, rendelkezett arról, hogy az első fokú eljárás során felmerült költségeiket a peres felek maguk viselik, míg egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság egyetértett a munkaügyi bírósággal abban, hogy a Kjt. 63. § (1) bekezdésére figyelemmel a felperest a pedagógus képzettsége alapján 2006. július 1-től az alperesnek „F” fizetési osztályba kellett volna sorolnia.

A másodfokú bíróság a kinevezési okiratokban foglaltak alapján megállapította, miszerint az alperes heti 40 órában alkalmazta a felperest közalkalmazottként, a munkaidő beosztása szerint pedig a felperest napi nyolc óra munkavégzési kötelezettség terhelte. Indokolásában ezért kiemelte, hogy a rendkívüli munkavégzés Mt. 126. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban meghatározott feltételei az esetben sem álltak fenn, amennyiben az alperes a napi hat órát meghaladó két órában is kötelezte a felperest a munkaidő munkahelyén való letöltésére, mert a munka végzése ez esetben sem tért el a munkaidő beosztásától, és nem történt részéről munkaidő kereten felüli munkavégzés sem. A másodfokú bíróság a felperes nem vagyoni kártérítésre és az adó- és egyéb járulékok befizetésének kompenzálására vonatkozó kártérítési igénye tekintetében pedig azt állapította meg, hogy az a Pp. 247. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú eljárásban meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősül.

A jogerős ítélet ellen a felperes és az alperes is felülvizsgálati kérelmet nyújtott be.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet „megváltoztatását”, és keresete szerinti döntés hozatalát kérte. A

Pp. 206. §-a, valamint az Mt. 3. § és 4. §-a megsértésére hivatkozott. Érvélése szerint a foglalkoztatás-szervező két óra időtartamban „mentesül a munkavégzési kötelezettség alól”, ezért az Európai Parlament és a Tanács 2003/88. EK irányelvére is figyelemmel a munkaideje napi hat óra volt, ezért rendszeresen és folyamatosan a munkaidő keretét meghaladóan végzett munkát. A munkáltató azon rendeltetésselles és a Kormányrendelet 7. § (2) bekezdés b) pontjába ütköző joggyakorlata, mely szerint hat óra helyett nyolc órai munkahelyen való tartózkodásra kötelezte, következmények nélkül nem maradhat.

A felperes arra is hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre is, amely szerint a fellebbezésében foglaltakat meg nem engedett keresetváltoztatásként értékelte, mert annak Pp. 247. § (1) bekezdése szerinti feltétele fennállt.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és elsődlegesen a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítását kérte.

Az alperes arra hivatkozott, hogy a felperest az SZCSM rendelet hatálybalépését követően 2002. július 1-től nevezte ki, és e rendelet hatályba lépését követően kizárólag szakirányú végzettséggel rendelkező személyt lehetett a felperes munkakörében közalkalmazottként alkalmazni, ezért jogszerűen sorolta az SZCSM rendelet 3. számú melléklete szerinti munkaköre és szakirányú, gyógypedagógiai asszisztensi szakvégzettsége alapján „E” fizetési osztályba. A felperes nem a munkaköréhez kapcsolódóan végezte el tanulmányait és szerzett képesítést. Pedagógus képesítése kizárólag gyógypedagógiai asszisztensi szakirányú szakképzettsége hiányában jöhetne szóba.

Mindkét fél felülvizsgálati ellenkérelmet terjesztett elő, melyben - tartalmuk szerint - a jogerős ítélet általa nem támadott részének hatályában való fenntartását kérték.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmeket a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes és az alperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

1.A Kjt. 55. §-a lehetőséget ad arra, hogy az elvégzendő munka jellege szerint a közalkalmazottnak teljes munkaidejét ne kelljen a munkahelyén töltenie. Ennek a szociális ágazatban az ellátottak oktatását, vagy foglalkoztatását nem órarend szerint végző foglalkoztatás-szervezőre, vagy munkavezetőre vonatkozó speciális szabályozását tartalmazza a felperes által hivatkozott Kormányrendelet 7. § (1) bekezdés b) pontja. Az a szabály, mely

szerint a teljes napi munkaidőből hat órát kell a munkahelyen eltölteni, azonban nem minősül munkaidő-kedvezménynek.

Helyesen emelte ki a jogerős ítélet, miszerint a felperes teljes munkaidejének mértéke napi nyolc óra, illetve heti 40 óra volt [Kjt. 2. § (3) bekezdés, Mt. 117/B. § (1) bekezdés]. Ennél rövidebb teljes munkaidő kikötésére a közalkalmazotti jogviszonyokban az Mt. 117/B. § (2) bekezdése szerint nincs lehetőség [Kjt. 59. § (2) bekezdés]. Következésképp a rendkívüli munkavégzés Mt. 126. § (1) bekezdése szerinti feltételei akkor sem álltak fenn, ha a felperes a napi hat órát meghaladóan a munkahelyén végzett munkát, vagy a munkaköri kötelezettségeit teljesítve az intézményből eltávozott, melyet a távozási füzetbe kellett bejegyeznie.

A másodfokú bíróság jogszabálysértés nélkül alkalmazta a másodfokú eljárásban a keresetváltoztatás tilalmát előíró Pp. 247. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezést. Ettől függetlenül sem álltak fenn adott tényállás mellett a kártérítés Mt. szerinti feltételei, mert a felperes tényleges vagyoni, illetve nem vagyoni kárát nem bizonyította azzal összefüggésben, hogy a munkáltató a teljes munkaideje munkahelyén való eltöltésére kötelezte, figyelembe véve az eltávozás - annak feljegyzése melletti - lehetőségét is.

2.A Kjt. 63. § (1) bekezdése szerint a közalkalmazott fizetési osztályát (besorolását) - a 61. § (1) bekezdésében foglaltak figyelembevételével - az ellátandó munkakör betöltésére előírt annak a legmagasabb iskolai végzettségnek, illetve szakképesítésnek, szakképzettségnek, doktori címnek, tudományos fokozatnak alapján kell meghatározni, amellyel a közalkalmazott rendelkezik.

A jogerős ítélet helyesen emelte ki, hogy a felperes a kinevezésekor rendelkezett az SZCSM rendelet 3. számú mellékletében a foglalkoztatás-szervező munkakörre előírt szakirányú szakképzettséggel, és a Kormányrendelet 2. számú mellékletének I/1. pontja a foglalkoztatás-szervező munkakörben foglalkoztatottak fizetési osztályát „F”, „G” és „H” fizetési osztályban határozza meg. Ebből következően a felperest 2006. július 1-től a pedagógus képzettsége alapján kellett besorolni. Ezt nem cáfolja az alperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott SZCSM rendelet 114. § (5) bekezdése sem, amely rendelkezés szerint 2002. december 31-ét követően csak az a személy kaphat megbízást, illetve nyerhet kinevezést a 3. számú melléklet szerinti vezetői beosztásba, vagy munkakörbe, aki szakirányú szakképzettséggel rendelkezik. Az adott ügyben a felperes besorolását illetően tehát nincs jelentősége, hogy a felperes az SZCSM rendelet hatályba lépését követően 2002. július 1-től került kinevezésre.

Mindezekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet - jogszabálysértés hiányában - a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban nagyobb részt pervesztes felperest kötelezte a Pp. 81. § (1) bekezdésének alkalmazásával felülvizsgálati eljárási részki költség megfizetésére az alperes részére, míg a felülvizsgálati eljárás illetékét a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2010. december 15.

Dr. Tálné dr. Molnár Erika a tanács elnöke, Dr. Stark Marianna s.k. előadó bíró, Dr. Földényi Gyuláné s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

bíróági tisztviselő